

У Новоме Саду 30. јуна 1889.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. Рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Kamenic, (Srem) Sigmien). — Претплата и све што се тиче администрације пиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

МЛАЂАНИМ УЗДАНИЦИМА

СРПСКЕ БУДУЋНОСТИ

КРАЉУ АЛЕКСАНДРУ И КНЕЖЕВИЋУ ДАНИЛУ.

Хај у Жичи седмобратној
Износи се миро свето, —
Важан знамен, важно дело,
Крст' на себе свако мет'о.

Архипастир краљу своме
Вишње даре моли, жуди,
Па му миром маже чело,
Па му миром маже груди.

Шта то пуца? — не топови
Неслога се наша слама,
А народ се духом диже
И крети се молитвама.

У тај исти мал' не, часак
Весело се славље хори,
Опет друго опште славље
А у српској Црвој Гори.

Врли владац црногорски
У једрини своје моћи
Диже свога наследника
Да га цео род уочи.

И збори му, и збори нам
Шта од свога чека сина, —
А благослов божи слази
На те речи са висина.

А ја видим оба славља
Како сплета српска вила,
И сплет држи над главама
Александра и Данила.

Шири крила у радоси
Над српске будућности;
Десно крило, лево крило,
Александар и Данило.

* * *

Александар и Данило
Два сокола духа чила.
Александар и Данило,
Ој младости богу мила!

Ако може једна мис'о
Разделит се на две поле,
Свака пола мора чутат'
Општу радост, опште боле.

Александар и Данило,
Двоје поле племените,
Можете ли дуго чекат'
Да се млади не видите.

Та жељне су српске горе,
Та жељне су српске стене,
Та жељне су српске ране,
Да в а с виде загрљене.

Реците нам је ли близу
Што се тако лепо сања.
Је ли близу свети данак,
Данак вашег руковања.

Видити се, загрлит' се,
Пољубит се српским жаром,
И спојити два пламена
Српске слоге пред олтаром,

То би било прво семе
Петсталећа Видовога,
То би био — то ће бити
Празник рода Србинскога.

Тог су жељне српске горе,
Тог су жељне српске стене
Тог су жељне српске ране:
Да в а с виде загрљене.

ЈАША ИГЊАТОВИЋ

СРПСКИ КЊИЖЕВНИК

1824. † 1889.

Збогом, Јашо, друже стари,
Књижевниче даровити!
Имаш дела, којим' ће се
Србин дуго поносити.

Збогом, Јашо, друже стари!
Не да ми се више рећи —
Има суза, које могу
И кроз црну земљу пећи.

Таке сузе гутам данас,
А гута их српство цело.
Ај, тужан је ово погреб —
Жалосно је то опело. . . .

Друг из старих времена.

ПОДЛИСТАК.

О т р о в а н,

Хумореска.

(Свршетак.)

У закутку од собе висило је јанунце г. Небригића а из цепа су вириле земичке, које је за пут себи спремио. Аха освета је ту — помисли у себи калкулатор, па извуче земичке из цепа и као да се није ништа догодило изађе напоље, па у највећој хитњи поједе. У себи је мислио, ала ће му се пријатељ жестити, кад на путу огладни, па почне колачиће тражити. Кад је ушао у собу чинио се сасвим невешт и седе на своје старо место код стола.

Г. Небригић је све то спазио на огледалу, које је на зиду висило, и задовољно смешећи се рече у себи: „Чекај пришко то ћеш ти скупо платити!“

Мало затим спремали се за пут, г. калкулатор је први поменуо. Небригић је био контен. „Али још мало мораш овде причекати рече, устајућем г. Мислићу, — ја морам још једну малу посету учинити код једног сродника. Хоћу да му однесем земичке са стрихнином (отровом), за које ме је молио, јер има врло много пацова.

Калкулатор побледи и избечено је гледао Небригића,

руке му дрхтаху, као да би у клавир лупао, а ноге као да би коло играо, па га од једном спопаде самртнички зној.

У том тренутку уђе Небригић, као са страхом, па рече: „За име бога — шта урадиш ја несретник! Земичке са отровом дебело посуте, који нађе и поједе биће жртва смрти. О ја несретник ако још и полиција дозна. . .“

Калкулатор није се могао више на ногама одржати, већ се стропошта на столицу. — Огро — огро — огрова је — јео,“ јецао је са прекиданим говором.

„Несретнице — зар ти?“ викну Небригић.

„Отрова — отрова —“ уздихао је калкулатор.

„Келнер, брзо чашу воде, мој пријатељ. . .“

„Докто — доктера — брзо доктора. . .“ викао је г.

Мислић, који од страха није више могао проговорити и као мртав склопи очи.

Оно мало гостију, што тамо беше, све се тамо око њих окупи. Једног лекара, дојувите лекара, викали су сви присутни. Ми у нашем месту немамо лекара, оговори гостионичар.

„Али ипак има један лекар овде — прекиде га супруга — пре једно четврт сата дође млади г. Истинић из Б. преко код г. пароха, мала Милка је болесна.“

Г. Небригић јурну кроз врата напоље, и њему је жао било шале, али сад није могао своју шалу признати. Код пароха затече лекара, и уз пут исприча му све како

WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

После Видова-дне.

Даклем раванички збор био и битисао, и оставио је леп спомен свога бића и мало лошији спомен свога би-ти сања

Топције испражњују своје топове и чаше. Путови и пута опет су враћени слободи. Пољација опет може мирно да спава, да рече, — или бар да срче. Опса и цупсадно стање враћа се у свој стари нормални колосек (ал не и у чардашсек:). Мостови се опет довлаче на своје старо место. Чамци, скеле и поревна звања нису виком више неприступачва. Буника се продаје само у апотекама, а не и у будапештанским новинама, сад већ и прави сватови могу да прелазе преко Дунава, и ако им се каква несрећа догоди, то нека припишу сами себи или своје проводацији; ни један Србин ових дава вије добио процес, нит је осуђен на триста дегенека, а, хвала богу није осуђен ни на вечиту робију, — све је ишло као намазано (ал не као домазано), Срби су се краљевски владали, т. ј. тако, као да је сваки Миропмазан. И тако сад, ако је коме преостало још мало енергије, тај нека вија скакавце, нека денувцира филоксеру, нека плевн корупцију, нека ескортира пијавице и нека стаје на пут бешуштим у Америку касирима; или нека стане пред огледало, па нека струже са свога лица срамоту (ако нема оштру кебу, ево му оструге.)

* * *

Што јесте јесте, — било је много сумњичења. Али сума сумарум или сума сумњичења није долазила само од горе или са стране, него се допуњавала и из наше средине. Ето н. пр. из кола „Заставиног“

се десило, али је зато мало покаран био; но после је др. Истинић то све за ђачку шалу узео и одједном га пређе нека мисао, коју му је г. Мислић при његовом опростају о избављењу од смрти и на ту форму што говорио! Па му весео осмеј пређе преко усана; али са озбиљним лицем ступи пред калкулатора, који се већ близу смрти осећао . . . и који му жалостно пружи руку.

„Самном . . . иде се крају . . . љубезни докторе . . .“ рикао је улашено . . . „је ли стрихин?“ при овом имену обузе га самртна бојезан.

— О није, одговори др. Истинић, који се у себи смешио, — ако одма од једног ваљаног лечника — ваљаног је мало јаче нагласио — потребна се средства употребила буду, још се можете избавити. Брзо госпођо, чанак млека, а овај рецепт (браузе-пулфера) подајте одма у лекарници, да се лек зготови.

Млеко буде донешено, и г. калкулатор га је за један час као шмрком из чанка исцрпио.

„Јелте да вам добро чини? Осећал те се боље?“ питаше доктор.

„Дабогме, — грчеви — су попустили, а и тело ми се нешто боље осећа.

„Узмите сада овај прашак.“ Изручи браузе-прашак у воду, па пружи г. калкулатору.

„Ох како то блажи! Госп. докторе — драги госп. докторе, како да вам благодарим?“

подсмехнуло се једноме и другоме Миши, као да су они били привилегисани путници у Раваницу, али није се казало, (јер се није могло казати), ево и ми смо тражили тескеру и салвагвардију, ал нама је нису дали. А из кола „Браникова“ пружио се прст на Јашу, да је он (као познати владин човек) и без тескере могао прећи преко Њуприје, али се заборавило рећи да су му на румској беседи везали чвор на језик, а чим је дошао у Раваницу, да су му таки, и без искања, дали пасош, којим се брже и пречим путем вратио кући, него што је докривудао до Раванице. Но то је све било мило за драго, и да не прође позоришна скупштина без међусобних комплимената.

* * *

Но треба и будапештанским денунцијантима нешто угодити, јер они су пред Видовдан заиста много труда полагали, да се више власти спасу од оправданог приговора, као да нису знале направити од комарца магарца. Не знам како стоји са магарцем, али тај комарац није био баш тако безопасан. Ево доказа. Како је сумња и у самој Раваници падала на сваког и на свашта, тако је пала и на један сандук и закачила се за ту околност, што на томе сандуку није писало ништа. Сандук, на коме ништа не пише, тај за цело у утроби својој крије велику тајну. Кад почеше сандук обијати, човек, чији је сандук био пребледео је као крпа. Али из те коже никуд. И тај сандук обише и у њему нађоше поред осталих мање опасних ствари најмање стотину пушака и сабаља и неколико омањих топова. Да нисам мојим очима видео, ја не би веровао. Ни ви мени можда нећете веровати, док вам не кажем, да је тај човек који је

„Мирно, мирно г. Мислићу, испите брзо још и ову шољу млека — покажите било, но и то је добро — језик такођер добар, сада прођите по соби горе-доле.“

Мислић је чинио све што му је доктор рекао; а Нибригић га је потпомагао. После неколико тренутака опет седе на столицу. Доктор је поново прегледао бито. „Но — рече мирно“ — криза је сретно прошла.

Мислић га сузним оком погледа. „Докторе, драги докторе, рече узбуђено, како и на који начин да вам благодарим? Ви сте мој избавитељ! Најљубазније што имам добићете зато — моју кћер, учините је барем сретном!“ Па пружи доктору руку, у знак пријатељства.

Др. Истинић од радости, лукавим осмехом викне: „Гостионичар, десет флаша пива од најбољег, моја господо сви ћете пити, сви у здравље сретних младенаца!“

За ову шалу калкулатор до данас није дознао, али приликом крштења првог унука, при столу се шаљиво препирао, шта ће од малог постати, — па са диктаторским гласом рече: Маленко! које се разуме, да ће бити — лечник!

Параге 29. марта 1889.

Превео

— Милан —

Широкобилац.

са тим оружјем дошао у Раваницу, да је то познати новосадски „Базар“-џија који продаје и дечије играчке, па је хтео у Раваници да пазари, а сабље су му биле од дрвета, пушке од плеха, а топови били за 35 новч. комад, и да се њиме могло пуцати, они би зацело пукли од смеја.

* * *

Има нешто малко и незгодно. Познато је да је честити и вредни румски одбор уложио много родољубна труда да светковина буде достојна великога дана. Народ је прилагао новац да се многи трошкови подмире. Једног дана дође држ. одветник и стави прет свој на то мало народно благо, и од тога доба, као да је нека опсена била, тога блага нестане. Држ. одветник је велики господин, не сме га човек ни питати, куд се благо дело. До душе има једна песма која вели „сведи благо деле“, али пошто се сад по благоутробију наших архипастира и сами свци, један по један укидају, то сад не остаје ништа друго, него дубоко уздахнути за скупљеним новцем, који је народ од својих уста откидао и рећи: пропало је и више на Косову само нека бог нас одржи живе и здраве.

* * *

Но указују се већ и последице од последњег Видовдана, и то у виду неких новотарија.

Ето н. пр. Румско-раваничка жељезница отворила се тако други дан после Видова, и тако је сад олакшан свакоме пут на догодивску прославу, т. ј. ако се до године баш у очи Видова не скр'ају точкови на вагонима (ал ти би се лако за 2—3 дана оправали).

Ето, сад се пронашло, да није Вук Бранковић, него да је сабор од год. 1879. био невера.

Ето, сад се Бошњаци могу похвалити да је кнез Лазар само њихов светац (јер они му смедоше службу служити, а није наш, јер ми имамо благоутробну деклараторију.)

Ето, сад улазе у обичај неке нове пословице, које су врло згодне за озбиљче новинарске полемике, као н. пр. „Грош хин, грош хер, — да видимо ко је звер“. Или: „Па шта ћемо, кад је Стана умрла без жишка“.

И „Н. Доба“ увело је једну знатну новотарију: објавило је да свој лист никоме неће слати „бесплатно, само својим редовним претплатницима.“ Радујте сја и веселите сја, нашедобски претплатници, кад ћете од сада „Н. Доба“ за свој новац добијати бесплатно.

И т. д. и т. д.

П у с л и ц е.

§. У Руми се држала „беседа“, на којој није било слободно нити што беседити нити што декламовати. Неко рече у шали: „То је беседа!“ — А други му одговори: Бес — е да!“

□ Чудим се како није који Пештански шорвал донео вест да су Руси у Раваници прекардашили, — јер заиста је и руски прота Кардашевић био на прослави.

⊕ Има и то смисла што је престало „Видело“, — јер тада може комарчић на своју руку сваки дан издавати „Домовину“.

○ ○ Но хвала богу, Србија је сада под добрим комарником, па се не боји ни комараца, а камо ли комарчића.

⊙ Много што-шта не разумем, ал што су забранили видовданске споменице, то разумем. Шта више, чудим, се како нису сковали званичне споменице, на којима би писало: *Срби. браћо драга, немојте се у зло време сећати оних чуда и шокора, које сте дочекали, кад сте хтели да се мирно богу помолите за душу својих врлих дедова.*

✠ Сад се види да нико није ни сањао о каквој буни, — и сва је буна била у оним главама, које су толико о буни бунцаде.

✘ Наши архипастри требали су да одбрану своју паству од лажних денунцијација. Но они су бар по спољном изгледу учинили нешто налик на то. Нису нас одбранили, али су нас обранили.

Ћира. Ала бога ти, за што се сад праве мале банке?

Спира. За то што је један Бечлија добио многе новце на малој лутрији, па би га убило у врат кад би му се то исплатило у великим банкама.

За што? — за то.

За једним столом два чојка седе,
— Ал да би речи казати знали;
Некада беху другови присни,
Та заједно су и становали.

Једног су рода, једнога доба,
Један им спомен данака складни,
Некада једно срце и душа,
А сада тако хладни прехладни.

Шта их је могло тако изменит',
Кашћу вам и ту провидну тајну:
Један је од њих остао стари
А други носи сјајну колајну.

(По немачком.)

Кеверишанин.

Ђука Јеси ли чуо шта вели „Турски Народ“ ?

Шука. А шта ?

Ђука Он вели: што је год било рђаво писано у његовом листу, то је све писао негдашњи протектор тога листа, Герман Анђелић.

Шука. А ове згадотине, које сад тај лист доноси — ?

Ђука. Те ће наравно, после ићи на рабош данашњег протектора, Василијана.

Шука. Видиш, молим те, мудре опсетке; како се може учинити да још дуго остане прљав лист, а уредник чист.

Заједалице.

I.

Ко вам каже, да је фрајла Тина пуна злобе, једа и љутине, кад се она за комшилук цео, и дан и ноћ непрестано брине?!!

II.

Ретко је наћи жену, која тајну чува, још ређе наћи можеш такву, која нема — бува!

III.

Верујте ми људи: оне силне сузе у гдекоје жене баш ни мало нису слане, већ само — напрене.

Др. Назбулбуц.

Нојево јаје.

Кад се оно у б—ској околини појавила колера, б—ни ископају јендек око свог атара, да не би колера к њима прешла. У Б— нису пре никад бундеву видели. Али сад се деси те њихови суседи пребаце једну бундеву преко повог јендека. Е, кад су то б—ни нашли, јако су се зачудили. Нико није могао да погоди шта је управо то; једни рекоше да је вилина јабука, други рекоше да је зелени гром, трећи рекоше да је нојево јаје, — и остаде на томе да ништа друго, него баш нојево јаје. То је потврдио и натарош.

Хе сад један од општинара предложи, да се то јаје излеже. Али настаде питање: ко да лежи на њему? На-послетку закључише да се кнезу сеоском ода та почаст, он нека седи на том јајету.

Тако и би.

Донесу празну мерицу, натрпају у њу сламе, а у њу метну нојево јаје на насаде кнеза да га излеже.

Дуго је кнез легао јаје, ал никако да га излеже, па му се наравски, већ и додијало. На једанпут падне на ламет кишбинову да јаје треба продрмати, пак ће се јаје пре излећи. Кнез радо усваја кишбинов предлог и зграби јаје од доле да га продрмуса, — кад ал прсти му упадну у б—ској околини појавила колера, б—ни ископају јендек око свог атара, да не би колера к њима прешла. У Б— нису пре никад бундеву видели. Али сад се деси те њихови суседи пребаце једну бундеву преко повог јендека. Е, кад су то б—ни нашли, јако су се зачудили. Нико није могао да погоди шта је управо то; једни рекоше да је вилина јабука, други рекоше да је зелени гром, трећи рекоше да је нојево јаје, — и остаде на томе да ништа друго, него баш нојево јаје. То је потврдио и натарош.

Кнез повиче муњак је!

И сад закључе да га однесу и баце у други атар, кад већ мора смрдити, нека не смрди њима.

Јендек, који су ископали против колере, био је већ зарастао великом травуљином. Дођу општинари да пребаце преко јендека нојев муњак а баш на томе месту, где су хтели да пребаце завукло се у јендек мало магаре и ту је пасло. Бундева се откотрља у јендек а из јендека из травуљине искочи магаре па поче бегати, а кнез потрча за њиме довикујући:

„Оди тат!, оди тати! Ја сам те излегао.

Ј. Воцин-Мањин.

Само кад је сит!

(Крајкача).

Тигар бесни, крвожедан створе,
мирно лешко у пушњару свом,
не брине се, што се ломе горе,
и што пуца из небеса гром...
Он спокојно слуша цео лом,
ка' да није и сам силовит...
(молим, он је сит!)

На сабору посланик из — среза,
као да му уста ко завеза;
само главом так по кад-кад дрмне,
са „фотеља“ кад се штогод грмне;
од „осталих“ слабо боме преза;
он је само владин верни штит...
(молим, он је сит!)

Писар Лука јада се и кука:
„немам хлеба, гладна су ми деца!“
а „шефа“ му хвата грозна мука,
„нека једу — вели, — сама лука,
овако се на јадника бреца, —
„ил' нек помру, — бар сте онда квит!“
(молим, шеп је сит!)

Народ пати... Неродица тешко,
сахрани му оно јадна маља,
погури му и плећа витешка,
глад настаде, а глад није шала...
„Началнику“ раја на двор пала,
а он сумња: „не мож' тако бит!“...
(молим, он је сит!)

Дош'о Гавра уморан из села
а жена му ручак је изнела,
уз то, приде, буквице му чати;
па како је бурно започела
још би могла и шамар му дати;
Гавра скочи, па оде у рит:
(он је већем сит!)

Др. Назбулбуц.

Неверна жена.

Н. Па добро, брате, чуо сам твоје јадиковање, ал ево ја још не знам по чему ти судиш, да ти је жена неверна.

Н. Н. Па ето, чоче, кад сам ноћас кући дошао, казао сам јој, да сам попио само седам чаша пива, — и то ми буба није веровала.

Н. Ама, човече, ја знам да си синоћ попио четрнаест чаша пива; — та зар не знаш да си седам чаша платио, а седам си остао дужан?

Н. Н. Та то је баш оно. Кад ми је крчмар могао седам чаша поверити, што да ми жена толико не поверује.

А—з—ш.

Заклетва.

Заклео се Пера жени,
после лома пушта,
да никада чашу неће
принети до уста!...

И, бога ми, реч му ваља!
ни да види чаше!!
Баш се држи! ал' јуначки...
— — — *чртуре и влаше!!*

Др. Назбулбуц.

Писмо једног приправника своме оцу.

Будући да наступају светли празници, то се обраћам, драги отче, ва Вас, да ми купите нов шешир, или да за исти новац пошаљете. Немојте се чудити, што се овај тако брзо подерао, јер помислите само, код нас у препарандији има 68 приправница, и свакој се морамо, по налогу г. г. професора јављати. Сваки дан безусловно морам се 4 пута јавити свакој, а 68×4 то је 272 пута на дан, а има већ 5 месеца од како сам овде, то сам се досад свега 10.200 пута јавио — односно скинуо шешир, па би се од тога морао подерати, да је и од гвозђа био.

Више доказа држим да не треба, и држим да ћете за нов послати новац.

Рукољуб, јер несмем да скинем шешир, ваш

Ухватио: Широкобилац.

Тошница.

Ципелар шаље дар.

„Чизама тај пар
Шиље господар!
Мој вама на дар
Што сте ону ствар...“
„Ко? Твој господар?!“
„Ја сам ципелар,
Не знате ме зар?
Мој је господар
Брадати Петар!
Онај ципелар,
Што чини дар-мар,
По кавани квар;
Зна га млад и стар.

Рече: Носи пар
Тај чизама бар
Човеку на дар.
Учиниће ствар,
Бићу општинар.
У општини бар,
Као општинар
Правићу пазар.
Исплатиће с' бар,
На тај један пар
Послани на дар,
Биће ту добар
Јоште како ћар!“

Враголан.

Ћак и професор.

Проф. Кажите ми мени, како иде правило кад благовести падну у суботу акадиста?

Ћак. Врло би вам благодаран био, кад би ми ви казали, јер то још не знам.

Проф. Не знам ни ја!

Ћак. Па како онда захтевате од мене, да ја морам знати, а овамо ни ви не знате?

Проф. Ви сте ѓак, ви морате знати, а ја сам професор и катихета, ја не морам знати.

Ј. Воцин-Мањин.

Стара мука.

Кад немам барем лукат
У свога џепа тами,
Не могу пит' шампањца, —
Ал то и не треба ми.

Гора је мука стара,
Која и данас бива:
Кад немам десет пара,
Не могу пити пива.

Да се много не дангуби.

Неког Цигана баш кад је крао — ухватише га и отерају у затвор. После неколико дана изведу га на суд — и осуде му 25 батина. Овај признавајући кривцу своју — ништа се није правдао, но само је молио: деца су ми код куће већ неколико дана остала без леба, а да би кући што пре отишао — моли славни суд, у место 25 батина једну по једну што би ми ударили, то да сви 25 штапова у један сноп свежете — и од једном да ми се удари, јер дуго ми је чекати.“

Прибележио

Р—ћ.

?

„Врло ми је чудновато“

— Рече једном Аца, —

„Запт' баш онај, кој' је богат

Има и — новаца?!“

(По Лесингу).

Неверишанин.

Судац. Ви имате тридесет и пет година. Је л' тако.
Госпођа. Није тако. Ја имам само двадесет и пет година.

Судац. Али за бога, та ми смо се једне године родиле.
Госпођа. Може бити, може бити. Али ако ви имате 35 година, онда мора бити да сте мало брже живели.

А. Далеко ли је просвета деветнајестог века дотерала.
Б. По чему ти то судиш?

А. Та по овим мојим цигаретлама, јер да нису људи изумели „хилзне“ ја не би пушио — бар по спољашњости — „султан“, овако купим „хилзне“, напувим их „хотешом“, па ко прочита наслов „султан“, тај неће посумњати да то није султанисимус. **Ке—ин.**

Отац. Ти, Стевице, много једеш тога печења. А толико сам ти пута говорио: кад ти је јело најслађе, онда ваља да престанеш јести.

Стевица. Ја ћу узети још један батак, — јер још ми није најслађе.

Фифирић. Тако ли је, госпођице! Даклем у вашем срцу нема стана за тежње срца мог?

Швагарица. Ви тражите стан?! — Е баш добро. Моја стрина, ту тако преко пута, има за издавање две собе и кујну са шпајзом и са комора за дрва, — пожурите се, док се није ко други уселио.

У полицији.

Сиромак старац бескућник. Ако бога знате, примите ме за ноћас, да у полицији преноћим, јер немам скровишта ни постеле, а немам ни новаца да одем у гостионицу.

Полицај. Ајак. То не може бити; овде не можеш преноћити.

Старац. Смилујте се, бога ради, иначе ћу се смрзнути на овој зими, ако узморам остати на улици.

Полицај. (Разжали се:) Кажем ти, да то не може бити. Него знаш шта, иди брзо па коме разби главу, или укради што, па овда ћемо ти већ моћи дати конака и за дуже време.

Баронске зајевнице.

Два барона, отац и син, добише аудијенцију код краља. У предсобљу споречкају се, који ће од њи пре да уђе.

Барон отац је држао да је његово првенство и да је посве природно да он први уђе.

Али барон син доказиваше да није тако, говорећи: „код племића се то друкчије узима. Првенство је онога који има више предака. А ја, драги татице, имам једног претка више него ти.“

Из сажалења.

А. А што ви данас, господар Вожо тако много пијете, све чашу за чашом спуштате у благоутробије своје.

Б. Из сажалења, синовче, из чистог сажалења. Био сам мало час на солдачком маневру. Кукавни момци, каква је то мука, три сата скакутати на оној припеци, како ти мора да су ожеднили. Сећам се њихове жеђи, па пијем из сажалења.

Два карташа.

Сима и Јова седели су у гостионици и вечерали; после вечер: ајд' да играју пикета, двадесет повчића партија. Сваки је шпекулирао да „фракира“ вечеру. Кад свршише, онда рече Сима:

— Е добро, изгубио сам два форинта. Ал морам вам остати дужан, јер данас случајно немам новца.

На то Јова скочи као опарен, па се разгоронади.

— То је већ крајњи безобразлук, сести па се картати, а немаи, новца. Па сад како ћу ја да платим своју вечеру!

А. Теби је ово вино као што видим, изврсно?

Б. Још како!

А. Мени се бар ни мало не допада.

Б. Бре, да си га и ти добио на вересију, видио би те онда какво би мњење о њему имао

Учитељ: Докле су били Адам и Ева у рају? — Не док — док —

Ђак: Док нису јабуке сазреле!

КЊИЖЕВНИ ОГЛАС.

Преводим ремек-дело дичног мађарског песника Имбре Мадача. Делу је наслов:

ЧОВЕКОВА ТРАГЕДИЈА.

Са првом трећином тога рада већ сам готов и по томе видим, да ћу од пр. 10—12 недеља моћи довршити целу књигу. Довршићу је, — ако бог да — и онда, ако наше данашње прилике досуђују, да и не угледа света, — но са свим је природно, да ће ми се посао већма милити, ако унапред стечем уверење, е ми труд неће остати у рукопису. За то и пуштам овај предходни оглас у наш мали српски и хрватски свет.

Одлучио сам да покушам књигу ову издати својом накладом. Књига ће излети око 13 штамп. табака на финој артији. Цену јој стављам 1 фор. 50 н. (За Србију 3 дин. и 75 пара).

Молим дакле свакога, ко жели дело ово имати, да ми се што пре као предбојник јави. Скупљачима предбојника дајем једанаесту књигу на дар. Овим појединцима и скупљачима, који ми пошљу новац пре изласка књиге, послаћу је о своме трошку, осталима пак послаћу је о њиховом трошку уз поштанску накнадицу (per Nachnahme).

Ако ми се јави 600 предбојника, који би књигу ову хтели имати латиницом штампану, ја ћу је дати штампати и латиницом.

Молим пријатељске листове српске и хрватске, да овај оглас прештапају

У Каменици, о Петрову дне 1889.

З.-Ј. ЈОВАНОВИЋ,
(Kamenic, Srem.)

ПОЗИВ НА ПРЕДПЛАТУ, којег је дужност само да јави, да се овим бројим завршује прво овогодишње полгође „Стармалом“, — а све остало, чита оци стари и нови и сами знају.

Препоручући се доброхотном неоклевању Издаваатељство „Стармалог“.

Прослава двјестогодишњице ослобођења Лике и Крбаве од Турака.

Ове године навршује се равно 200 година, да је међу ове кршне стијене синула искра слободе златне. Године 1689. проћерани су коначно Турци из Лике и Крбаве јуначтвом наших славних прадједова и од то доба почео је сретнији и бољи живот. Нама мора бити драга и мила успомена на тај догађај, на те див-јунаке, који се бореше сјајним јуначтвом и о чије се челичне груди разбише бијесне навале клетог непријатеља крста и слободе. Ми њихови потомци дужни смо се старати, да се та мила успомена неугаси, него да она прелази од кољена на кољено бујнија и живља. — Ево лијепе прилике након 200 година, да се оживи, ојача та успомена, зато се је у Госпићу — метрополи Лике и Крбаве — и образовао одбор, који си је поставио задањом, да приреди прославу тога, за нас драгог догађаја. Прослава је одређена на 4. и 5. август по в. ове године уз програм који ће се касње објавити.

Пуштајући ову вијест у јавност, одбор уједно управља позив на народ жупаније личко-крбавске, на све родољубе наше домовине без разлике вјере и народности, да учествују у тој слави и да својим прилозима омогуће саму прославу.

Лика и Крбава није богата, али је лијена и романтична. У њој има красота, које ћете далеко и широко заман тражити. Та само дивна Плитвичка језера, поносни Велебит у стању су, да занесу путника, да му пружи сласна уживања, — а и Госпић ће се старати, да своје миле госте дочека и прими што боље. С тога се одбор нада, да ће се на споменуте дане наћи у Госпићу све што лијепо, племенито и родољубно мисли и осјећа са свију страна наше домовине.

Пријаве за учествовање код прославе, прилози разни упити гледе сходнијег путовања, станова и т. д. нека се изволе управити на потписани одбор.

Госпић 17. јуна 1889. год.

Централни одбор

за прославу двјестогодишњице, ослобођења Лике и Крбаве од Турака.

КЊИЖЕВНЕ ВЕСТИ.

Свеска V.

Година II.

НОВИ ВАСПИТАЧ

ОРГАН ЗА ПЕДАГОШКУ КЊИЖЕВНОСТ
уређује и издаје

Мита Нешковић.

САДРЖИНА: Наставна начела при васпитању. — О важности и потреби нашег стручног усавршавања. — Још нешто о српском учитељском конвикту. — Деца и пси. — Васпитање у Хини. — Да мотримо пажљиво на живот у нашој школи. — Грађа за историју школарства. — Поштованим претплатницима. — Књижевни преглед Новог Васпитача.

РЕД ШЛОВИДЪЕ.

Пошт. лађа
од 8. марта

1889. до
даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН, ТИТЕЛ: сваки дан у 5¹/₂ сати после подне.

Из НОВОГ САДА за ПОТИСКЕ СТАНИЦЕ: сваки дан осим петка у 5¹/₂ сати после подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5¹/₂ сати после подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5¹/₂ сати после подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ: сваки дан у 10¹/₂ сати пре подне.

ОДПРАВНИШТВО.

ОГЛАСИ.

Молим да се чита!

Нема сумње да све што је природније то је боље, те као што бива код многих земних производа, да земљиште и поднебије дају им изврственост и доброту, то бива исто и код маслиновог зејтина.

Мој зејтин „луштитки“ је кусан, слadak и мастан што нијесу они који се данас по многим мјестима употребљују. Он је цијењен и ошће, гђе маслине рађају а и у самом Спљету добављају га отменије породице за своју домаћу потребу. Тај зејтин добављам ја непосредно из најчистијих кућа те је у сваком погледу чист, што не бива иначе у трговини пролазећи кроз многе руке и разна спремишта.

Разашилем га поштом уз поузеће у сосудима (Blechbüchse) од 5 кила по фор. 4.— франко а пошто се све само собом препоручује најбоље, то молим да се покуша.

Односне цијеновнике на захтјев шаљемо бесплатно и у свако доба.

Никола Михајловић

Castelnuovo di Cattaro Dalmacia.

Ја Ана Чилаг

са мојом 185 центиметара дугом див-лорелки-косом, добила сам је 14-то месечном употребом помаде, коју сам ја сама пронашла. Ова је помада једина помоћ против опадања косе. Она унапређује растење косе и јача власиште. Код мушких проузрокује брзо и снажно растење браде, и у онште даје длачици већ после кратке употребе природну сјајноћу и лепоту, сврх тога чува је до у најдубљу старост од преране оседлости. Цена је једне тегле 2 фор. Разашилење дневно на све стране света одмах по плаћеном готовом новцу или унаточ (Postnachnahme).

CSILLAG & COMP.

Budapest, Königsgasse
куда треба све наручбине слати.

При наручбини од 6 тегли на више 25% попусти а плаћена поштарина. 8—20